

17. DAN CAMINA

Torta

Petek, 8. septembra 2017

Dnevi postajajo podobni drug drugemu. Vstajamo zelo zgodaj, še v trdi temi se v mrzlem vetrcu podamo na pot po mesečinasti pokrajini, zmrzujemo, dokler se na nebu ne prikaže sonce, in potem hitimo, da bi ubežali najhujši vročini. Utrujeni smo. Od poti, seveda, spet neskončno ravne poti, a tudi od enoličnosti se človek utruji, morda še bolj kot od kilometrov in vročine.

Tako se izgubi veselje, veselje do hoje in veselje do življenja. Vidim in vem, da so moja srečanja z ljudmi na tej poti že skoraj brez energije. Ne vidim več polžjih hišic, ne lepote v rosni travi, ne čutim več daru v uslugah mojih sopotnic, niti se nisem neskončno zahvaljeval, ko smo danes dobili zadnje tri postelje v albergu. Ne vem več za pravo vrednost prijaznega in veselega pozdrava do vseh, ki jih srečujem. Res sem utrujen.

Zato je nocojšnji večer zažarel bolj kot ostali. Sopotnici sta me presenetili in v res majhni vasici, v kateri bi zaman iskal občino, avtomehanika ali policijo, našli neverjetno založeno trgovino in v njej kupili torto za Marijin rojstni dan. Kako sem je bil vesel! Poleg tega, da vsak dan jemo bolj ali manj iste stvari in je takšno razkošje res nekaj izjemnega, nepozabnega, je to privleklo na dan tudi prijetne spomine. In s tem se človek nahrani še bolj kot s torto. Navada namreč izvira iz dijaškega doma, kjer smo praznik

Marijinega rojstva vsako leto proslavili s torto njej v čast. Ki smo jo seveda pojedli gostje. In tako smo si ta dan posebej zapomnili.

Na praznem trgu smo Mariji zapeli pesem in ji prižgali svečko, ki jo je veter upihnil namesto nje. In potem smo jo ob skodelici mleka družno pojedli, iz ene posode, se razume, kakor smo se na poti že pošteno navadili, med vsakodnevnim pranjem posode in oblek je tudi ena manj zelo dobrodošla. Bila je kraljevska gostija, vam povem, pa ne zato, ker bi bila torta objektivno tako zelo dobra, pač industrijski izdelek, ampak zato, ker je nisem pričakoval in ker je iz navadnega dneva naredila *praznik*.

Saj, bila je samo malenkost, a zaradi takih malenkosti se človek more spet nasmehniti, zaradi malenkosti more preživeti. Zaradi trenutkov, ki niso kot ostali, ki so izjemni in nepričakovani, ki iztrgajo življenje enoličnosti. Ne vem, kakšen bom jutri. A zdaj, ko legam spat v zadnjo prosto posteljo, sem kot večer, ki se je nad nami razlil v plaho rožnate oblake. Nad vasjo El Burgo Ranero [el burgo ranéro] je enolično črno nebo in na njem se bleščijo zvezde. Kot vsako noč. Le da jih danes vidim.

Marija, danes je tvoj rojstni dan. Veselim se tvojega življenja, tvojih odločitev, tvoje nesebične dobrote. In te hvalim, da si pustila Bogu na svet preko sebe. Čudim se. Hvaležno zaspim. Amen.